

Studium sociálních elit představuje nezbytnou součást moderní historiografie.¹

Primárně nám slouží k co nejlepšímu pochopení nejen politických událostí, které se v řadě případů odrazily v sociálním a hospodářském vývoji lidských dějin. Zájem historiků je pochopitelně dán logickou úvahou - kdo určuje další směřování národů, států, regionů a potažmo celé společnosti? Právě úzká skupina lidí, třímající ve svých rukou většinu mocenských prostředků. Vůdčí vrstvou společnosti představovala v posledních několika staletích evropských dějin šlechta neboli nobilita. Toto slovo pochází z latinského noscere, tj. znát a přeneseně býti veřejně známým. Signifikantní pro šlechtice devatenáctého věku byla historická tradice, zosobněná především erbem, titulem a majetkem. Čím dříve jednotlivec těchto symbolů nabyt, tím větší díl na veřejné moci zpravidla žádali jeho potomci. Nejen ve střední Evropě se však musela šlechtická obec v průběhu devatenáctého století vypořádat s celou řadou změn. Neurození, avšak bohatí, se začali stále důrazněji hlásit o slovo ve společnosti a aristokraté již pozbývali svého výlučného postavení absolutní elity.